

Tuinpark Amstelglorie
Jan Vroegopsingel 7
1096 CN Amsterdam

Amsterdam, 24 juni 2020

Aan: Gemeente Amsterdam
T.a.v. Directeur Ruimte en Duurzaamheid
Postbus 2758
1000 CT Amsterdam

Uitsluitend digitaal ingediend via amsterdam.nl

Onderwerp: Zienswijze tuinpark Amstelglorie op Uitvoeringstrategie Volkstuinenbeleid

Geachte mevrouw, mijnheer,

In deze zienswijze delen wij graag onze visie op uw concept Uitvoeringsstrategie Volkstuinenbeleid (hierna: Uitvoeringsstrategie).

Inleiding

Met de Uitvoeringsstrategie heeft de gemeente Amsterdam een duidelijk en positief signaal afgegeven. De keuze om de volkstuinen planologisch te beschermen en de huurcontracten voor een langere periode vast te leggen maakt een einde aan de huidige onzekerheid van (mogelijke) bouw- en verhuisplannen en kortlopende huurcontracten. Dat is in onze ogen een volmondige erkenning voor het feit dat volkstuinparken niet weg te denken zijn uit de stad.

Volkstuinen maken een substantieel deel uit van het Amsterdamse groen, vormen een belangrijke schakel in het netwerk van ecologische verbindingen, gelden als hotspots van biodiversiteit en dragen bij aan een klimaatbestendige stad. Bovendien hebben volkstuinparken, door hun karakter als groene oase en stiltegebied, een meerwaarde die aanvullend is op die van openbare parken. De coronacrisis heeft nog eens laten zien hoe belangrijk het is dat er in de stad verschillende soorten groen naast elkaar bestaan: openbare parken, waar de nadruk ligt op ontmoeting, maar ook semipubliek toegankelijke parken, waar de nadruk veel meer ligt op ecologie en biodiversiteit, stilte en rust.

De keuze om de tuinparken een blijvend onderdeel te maken van het stedelijk weefsel, stemt ons dan ook hoopvol. Wij blijven ons graag inzetten voor een brede toegankelijkheid

van ons tuinpark en voor het stimuleren van maatschappelijk (mede)gebruik, zodat nog meer mensen van ons tuinpark kunnen genieten.

Dat neemt niet weg dat in de Uitvoeringsstrategie ook verschillende punten naar voren worden gebracht waarover tuinders en bestuur van Amstelglorie zich ernstige zorgen maken of vragen hebben. Wat ons betreft gaat het daarbij vooral om de wijze waarop tuinparken werk moeten maken van meer openbaarheid (en hoe dit zich verhoudt tot het borgen van de ecologische waarden), het harmoniseren van de huurprijs en het transformeren van 20% van de tuinen naar tuinen met een meer gemeenschappelijk karakter. Ook maken wij ons zorgen over de plannen om het zelfbeheer van tuinparken – naar onze stellige overtuiging één van de succesfactoren van de Amsterdamse tuinparken - te vervangen door een beheermodel waarin de gemeente een deel van de verantwoordelijkheid overneemt. Op alle hierboven genoemde punten komen we verderop in deze zienswijze terug.

Profilering en specifieke kwaliteiten

Voordat we op een aantal concrete punten uit de zienswijze in gaan, willen we graag een algemeen punt van kritiek naar voren brengen. De gemeente geeft in de Uitvoeringsstrategie aan dat ze het belangrijk vindt dat de Amsterdamse tuinparken voor de stad worden behouden. Toch gaat ze naar ons idee onvoldoende in op de specifieke *kwaliteiten* van tuinparken.

Naar onze overtuiging zal zowel de keuze vóór, als de profilering ván de tuinparken beter onderbouwd moeten worden. Immers: als je weet wát je wil behouden, is het ook makkelijker om scherpe keuzes te maken voor de manier waarop. In onze optiek zijn tuinparken groene oases, die worden gekenmerkt door hoogwaardige, ‘beleefbare’ natuur en actieve natuurparticipatie: tuinders en bezoekers gaan op een volkstuinpark actief met de natuur aan de slag. Twee andere kernkwaliteiten die al in de inleiding worden genoemd, zijn rust en stilte. In tegenstelling tot openbaar toegankelijke stadsparken, waar de nadruk primair op ontmoeting ligt, staat in de tuinparken de natuur centraal. Dat betekent niet alleen dat ecologie en biodiversiteit op de volkstuinparken veel ruimte krijgen, maar ook dat de parken een aantrekkelijk alternatief zijn voor Amsterdammers die op zoek zijn naar rust – naar onze mening een belangrijk uitgangspunt voor het vervolg van deze Uitvoeringsstrategie.

Het begint met vrijwilligers

Met de Uitvoeringsstrategie heeft de gemeente een ambitieus plan gepresenteerd. Dat is goed, want in een stad die steeds verder verdicht, neemt ook het belang van volkstuinparken verder toe. Maar aan de hoge ambities zit ook een risico. We maken ons met name zorgen over de consequenties die de Uitvoeringsstrategie heeft voor vrijwilligerstaken.

Vrijwilligers vormen de ruggengraat van de volkstuinparken. Ook de Amsterdamse volkstuinparken zijn bij uitstek het resultaat van vrijwilligerswerk. Dankzij de inspanningen van opeenvolgende generaties tuinders zijn veel min of meer vergeten reststrookjes uitgegroeid tot waardevolle Amsterdamse groengebieden. Ook vandaag de dag zorgen vrijwilligers ervoor dat de tuinparken gevarieerd, duurzaam en aantrekkelijk blijven – voor tuinders, omwonenden en bezoekers.

Toch blijft de bijdrage van vrijwilligers in de Uitvoeringsstrategie sterk onderbelicht. In het document wordt het woord 'vrijwilliger' zelfs niet genoemd. Mede daardoor leeft bij veel tuinders het gevoel dat de Uitvoeringsstrategie als een soort dictaat door de gemeente aan de tuinparken wordt 'opgelegd', en de eigen regie (zelfbeheer) van de tuinparken wordt ondergraven. Terwijl het voor het draagvlak - en daarmee het welslagen van de plannen - absoluut noodzakelijk is dat vrijwilligers en afdelingsbesturen vanaf het begin kunnen meedenken in de ontwikkeling van hun parken. Alleen als vrijwilligers vanaf het begin in de plannen - dus ook in het Ontwikkelperspectief - kunnen participeren, blijven zij zich mede-eigenaar voelen en zijn ze bereid om al die extra inspanningen te leveren die nodig zijn voor het verwezenlijken van de toekomstplannen.

Niet bij nul beginnen

Wat voor de participatie van vrijwilligers geldt, geldt wat ons betreft ook voor de afdelingsbesturen. Een deel van de Amsterdamse tuinparken is jaren geleden al begonnen met het moderniseren, aantrekkelijker en breder toegankelijk maken van hun complex. Ook Amstelglorie heeft de afgelopen jaren grote stappen gezet op het gebied van maatschappelijk en recreatief medegebruik. Met andere woorden: veel parken beginnen niet bij nul, maar hebben al een deel van de weg afgelegd die in de Uitvoeringsstrategie wordt beschreven. Dat moet wat ons betreft meewegen bij een nulmeting en een plan van aanpak. Wij pleiten ervoor om vooral ook gebruik te maken van de opgebouwde kennis en ervaring. Betrek de parken die dat willen direct al bij het opstellen van het Ontwikkelperspectief en de ruimtelijke opgaven - al is het in een adviesrol.

Huurcontracten en planvorming

Bestuur en tuinders op Amstelglorie zijn erg blij met het voorstel om de huurcontracten voor een langere periode veilig te stellen. Dit is een enorme verbetering ten opzichte van de huidige situatie en biedt de tuinparken veel meer zekerheid. Tegelijkertijd is er veel onduidelijkheid over wat er ná 2030 gebeurt. Het lijkt erop dat tuinparken de verlenging van hun huurcontract moeten 'verdienen'. Volgens de Uitvoeringsstrategie is de totale looptijd van de huurovereenkomst afhankelijk van de mate waarin de huurders een blijvende bijdrage leveren aan (onder andere) het verbeteren van de grondkwaliteit, de groenambities en openbaarheidsopgave van de stad.

Bij 'onvoldoende vooruitgang', zo staat verderop te lezen, kan na de eerste periode van tien jaar een 'heroverweging van de huurovereenkomst' plaatsvinden. Nog los van de vraag wat de gemeente onder 'voldoende vooruitgang' verstaat, vragen wij ons af of een systeem van straffen en belonen een goede basis is voor de duurzame ontwikkeling van volkstuinparken. Elkaar motiveren en inspireren lijkt ons een veel betere weg om tot gemoderniseerde volkstuinparken te komen, in plaats van het inzetten van een huurcontract als dwangmiddel.

De gemeente wil de huurovereenkomsten gebruiken als privaatrechtelijk instrument om de modernisering te sturen en te monitoren. Om dat mogelijk te maken, worden er in de huurcontracten regels opgenomen ten aanzien van gebruik, inrichting en bebouwing (denk aan oppervlakte van tuinhuisjes, schuurtjes en plantenkasten, maximale bouwhoogtes, architectuur en materialen van de huisjes, verharding op de tuin, en soort en maten van erfafscheiding). Tot dusver zijn deze zaken vastgelegd in de reglementen en statuten van de

Amsterdamse Bond van Volkstuinders. Het lijkt ons een vreemde gang van zaken dat dergelijke afspraken, die tot stand zijn gekomen via de besluitvormingscyclus van onze vereniging, eenzijdig kunnen worden aangepast en 'overgeheveld' naar het huurcontract. Wat ons betreft is het dan ook onduidelijk hoe de nieuwe huurovereenkomsten zich verhouden tot het zelfstandig kunnen blijven functioneren van de Bond van Volkstuinders. Voorlopig gaan we ervan uit dat de gemeente, samen met de Bond van Volkstuinders, een breder afsprakenpakket over beleid, financiën en beheer opstelt en de tuinders, via hun afdelingsbesturen, mee kunnen blijven beslissen over zo'n afsprakenpakket.

Contractduur en tijdsplanning

Vergeleken met de huidige huurcontracten is een looptijd van tien jaar een grote stap vooruit. Dat neemt niet weg dat we voor veel van de voorgestelde veranderingen (en de bijbehorende investeringen) tien jaar een korte tijdspanne vinden. Ook voor individuele tuinders brengt een perspectief van mogelijk *maximaal* 10 jaar grote onzekerheden met zich mee. De hoge ambities van de Uitvoeringstrategie in aanmerking genomen (en ook de noodzaak om naar nieuwe financieringsvormen en samenwerkingsverbanden te zoeken) getuigt het naar onze mening van meer realisme om te starten met een eerste huurcontract voor een periode van 50 jaar, of op z'n minst voor de gehele uitvoeringsperiode tot 2035.

Ook het tijdpad voor (het eerste deel van) de transitie is naar ons idee behoorlijk krap. Volgens de ontwikkelingsstrategie moet elk volkstuinpark op basis van het Ontwikkelperspectief binnen een jaar een plan van aanpak maken voor de eigen transformatie, mét concrete acties voor de komende tien tot vijftien jaar. Naar onze mening is een periode van één jaar erg kort om een plan van aanpak te maken dat vooruitkijkt over een periode van vijftien jaar, zeker voor de vrijwilligers die daarin een hoofdrol vervullen. Een periode van twee jaar lijkt ons een reëler tijdspad. De gemeente heeft immers zelf ook die tijd nodig (gehad) om te komen tot deze Uitvoeringsstrategie.

Huurharmonisatie en -beleid

Volkstuinparken zijn van oudsher een voorziening voor Amsterdammers met een kleine(re) beurs. En hoewel de volkstuinparken niet meer de functie vervullen die ze in de jaren vijftig hadden (lokale voedselproductie voor Amsterdammers met een minimuminkomen), zijn ze nog altijd belangrijk voor inwoners met een laag inkomen. Een deel van de Amsterdamse tuinders vindt op de tuinparken een betaalbaar alternatief voor een luxe die op de woningmarkt ver buiten hun bereik ligt: een huis met tuin. Volkstuinparken voeren dan ook vanaf het begin een laagdrempelig huurbeleid: de waarde van de tuinen wordt niet aan de vrije markt overgelaten, maar door middel van tuintaxaties bepaald. Daardoor slagen tuinparken er al decennia in om de onwenselijke effecten van marktwerking (zoals prijsopdrijving, speculatie of verdringing van de lagere inkomens) buiten de deur te houden.

Ook in de Uitvoeringsstrategie wordt benadrukt dat het belangrijk is om te zorgen 'voor voldoende betaalbaar aanbod voor tuinders met lage inkomens'. Maar naar onze mening staat dit haaks op het uitgangspunt dat op pagina 24 van de ontwikkelingsstrategie naar voren wordt gebracht: het harmoniseren van de huurprijs. Volgens de Uitvoeringsstrategie zouden de huurprijzen op de tuinparken moeten worden afgestemd op de geïndexeerde prijs (CPI index) voor verhuur van gebruik van groen voor privétuinen elders in de stad.

Allereerst worden de redenen voor deze huurharmonisatie in onze optiek niet of nauwelijks onderbouwd. Het argument dat een harmonisatie van de huurprijs nodig is, alleen maar omdat 'die niet aansluit bij vergelijkbare verhuringen' (die vervolgens niet nader in de tekst genoemd worden) lijkt ons weinig steekhoudend. Ook de koppeling aan de geïndexeerde huurprijzen (CPI-index) voor verhuur van groen voor privétuinen elders in de stad roept vooral vragen op. Vooral omdat er nergens wordt toegelicht welk groen voor privétuinen hier wordt bedoeld. Wij vragen ons bovendien af of privétuinen wel een goede vergelijkingsmaatstaf zijn. Zou het bijvoorbeeld niet logischer zijn om te kijken naar huurprijzen van volkstuintuinen in andere gemeentes?

Huurprijsbeleid en compensatie

Om bij een huuractualisatie te voorkomen dat een volkstuintuin minder goed of helemaal niet meer bereikbaar is voor de doelgroep met lage inkomens, wil de gemeente via huurcontracten afdwingen dat volkstuintuinen met lage inkomens tegemoet komen. Dit vraagt volgens de gemeente om 'algemene uitgangspunten' en vervolgens om 'eventueel maatwerk per tuinpark', maar beide punten worden allesbehalve uitgewerkt. We vragen ons af of het niet juist de taak van de gemeente is om het betaalbare aanbod van volkstuintuinen in stand te houden, in plaats van deze verantwoordelijkheid bij een vereniging van volkstuintuinen neer te leggen.

Na de harmonisatie (lees: huurverhoging) moet een korting recht doen aan de inspanningen die de tuinparken doen voor het algemeen nut voor de stad. We willen er graag op wijzen dat de tuinparken deze inspanningen al tientallen jaren leveren. Al die jaren is het beheer door (vrijwilligers van) de tuinparken uitgevoerd en is er waarde aan de tuinparken toegevoegd, zonder de economische waarde daarvan op enige wijze te verrekenen. De gemeente heeft daar al die jaren profijt van. Het lijkt de omgekeerde wereld om nu eerst een huurverhoging door te voeren en vervolgens een (onbekende) korting te geven voor iets wat altijd al gedaan werd.

Gevolgen lage inkomens

Al met al lijkt de Uitvoeringsstrategie erg gemakkelijk voorbij te gaan aan de gevolgen van een huurharmonisatie – vrijwel altijd een eufemisme voor huurverhoging – voor tuinders met weinig financiële draagkracht. Met een opmerking als 'de huur voor een tuin bedraagt gemiddeld een paar honderd euro per jaar' wordt tekort gedaan aan de werkelijke kosten van het aanhouden van een tuin, die veel hoger liggen. Voor vele tuinders, met name uit de doelgroep met lage inkomens, betekent een tuin aanhouden financiële keuzes maken en bijvoorbeeld niet of minder op vakantie gaan. Een (kleine) huurverhoging kan voor hen al het verschil maken tussen wel of geen tuin.

Bestuur en veel tuinders op Amstelglorie vrezen dan ook dat je met een huurharmonisatie minder draagkrachtige tuinders weg (en misschien wel de stad uit) jaagt. De *intelligent lockdown* van de afgelopen maanden heeft laten zien dat een 'eigen' stukje buitenruimte in Amsterdam, hoe klein ook, enorm belangrijk kan zijn voor de kwaliteit van leven. Het lijkt ons dan ook zeer onwenselijk om op dit gebied nieuwe financiële drempels op te werpen. Met een huurverhoging loop je bovendien het risico dat volkstuintuinen een voorziening worden voor 'beter gesitueerde' Amsterdammers, waardoor de sociale diversiteit op de

parken afneemt. Dat lijkt ons niet in het belang van de volkstuinparken én van de gemeente Amsterdam.

Financiering en investeringen

Aan de maatregelen die in de Uitvoeringsstrategie worden voorgesteld hangt uiteraard ook een (stevig) prijskaartje. De gemeente belooft financiële middelen vrij te maken voor modernisering, beheer, toezicht en handhaving. Wij hebben onze twijfels bij de haalbaarheid hiervan. De financiële situatie van de stad, de economische crisis waarin wij ons bevinden, de andere grotere noden van Amsterdam (kades en bruggen, zorg, onderwijs, politie) en de staat van de openbare ruimte zoals die nu overal in de stad is waar te nemen, doen de vraag rijzen of financiering door de gemeente realistisch is. Mogen we ervan uit gaan dat de beloofde budgetten de komende jaren beschikbaar zijn? En zo niet, welke prioriteiten heeft de gemeente dan ten aanzien van de volkstuinparken?

Daarnaast bestaat het financieringsmodel uit meerinkomsten uit huuropbrengsten (de eerder genoemde huurharmonisatie), afdrachten clubhuis en investeringen door de tuinparken zelf. In concreto betekent dit dat tuinders - naast hun bijdragen in de vorm van tuinbeurten en vrijwilligerswerk - zelf een groot deel van de transformatie van de tuinparken financieren, bovenop de contributies en bijdragen die zij al betalen.

We vragen ons dan ook af of het fair is tuinders nog meer te laten (mee-)betalen aan toekomstige investeringen en beheerlasten op gebied van meer openbaarheid voor derden en voor meer maatschappelijk (mede)gebruik door derden, zodat meer mensen van de tuinparken gebruik kunnen maken en er van kunnen genieten. Zou het juist niet de gemeente moeten zijn die dergelijke beheerlasten en investeringen voor haar rekening zou moeten nemen?

Openbaarheid

Tuinpark Amstelglorie onderschrijft de keuze om de betekenis en meerwaarde van Amsterdamse volkstuinparken voor de stad te vergroten. Als tuinpark hebben we de afgelopen tien jaar al de nodige stappen in deze richting gezet en ook de Uitvoeringstrategie biedt daarvoor een aantal aanknopingspunten. Het voornemen om tenminste 20% van elk tuinpark dag en nacht voor publiek te ontsluiten, werkt in onze ogen echter compleet averechts.

Een permanent toegankelijk deelgebied, dat vanaf de openbare weg bereikbaar is, brengt grote risico's met zich mee op het gebied van veiligheid, vandalisme en een vergrote kans op inbraken. Om dat risico tot een minimum te beperken zijn logischerwijs aparte hekken nodig, waardoor er feitelijk op veel plaatsen een 'park in een tuinpark' zal ontstaan. Met als gevolg dat tuinparken in delen worden opgeknipt, hun ecologische en ruimtelijke eenheid kwijtraken en minder aantrekkelijk worden – voor bezoekers, tuinders, maar ook voor planten en dieren op het park. Daarmee schiet deze ingreep naar onze mening zijn doel ver voorbij.

Permanente openstelling lijkt ons vanwege de versnippering van de volkstuinparken geen wenselijke keuze en - misschien nog belangrijker - ook niet nodig om optimaal publiek gebruik te kunnen maken van de tuinparken. Het Amstelpark, schuin 'tegenover' ons aan de

westzijde van de Amstel, fungeert overdag als een aantrekkelijk publiekspark, maar wordt na zonsondergang met behulp van afsluitbare draaihekken gesloten – een openstellingsbeleid dat ervoor zorgt dat Amsterdammers maximaal van het park kunnen profiteren, maar de negatieve gevolgen (overlast, sociale onveiligheid, afval, schade aan het park) tot een minimum beperkt blijven.

Naar onze overtuiging moeten meer openbaarheid en medegebruik veel meer gezocht worden in een ander palet van voorzieningen en activiteiten. En in fysieke maatregelen op het tuinpark. Zoals het aantrekkelijker maken van de entree, bewegwijzering en tuinroutes, ‘publieksplekken’ zoals zitjes, prieeltjes, kruiden en medicinale tuinen, speelvoorzieningen en struinnatuur, en – als dit op een veilige manier te realiseren valt - meerdere (afsluitbare) in- en uitgangen.

Kleinere en gemeenschapstuinen

Een derde punt van zorg is het voornemen om 20% van de tuinen om te vormen tot kleinere tuinen of tuinen die voor een gemeenschappelijk doel kunnen worden gebruikt, bijvoorbeeld ten behoeve van stadslandbouw. Ook Amstelglorie gelooft dat volkstuinparken meer ruimte kunnen creëren voor vormen van gemeenschappelijk tuinieren. Maar naar ons idee is een relatief grootscheepse (één op de vijf tuinen) en *gedwongen* transformatie niet de manier waarop je dit moet aanpakken.

Vanuit de vragen die we bij inschrijving stellen, weten we dat de meeste aspirant tuinders op zoek zijn naar een ‘eigen’ (ongedeelde) tuin. Meer kleinere tuinen zouden het probleem van een lange wachtlijst onder deze tuinders absoluut niet oplossen.

Zelfs als we het natuurlijk verloop (tuinders die hun tuin opzeggen) zouden gebruiken voor de transformatie van bestaande naar kleinere of gemeenschappelijke tuinen, zou dat betekenen dat Amstelglorie gedurende vijf jaar geen nieuwe ‘traditionele’ tuinen zou kunnen uitgeven. Dat lijkt ons, gezien de lengte van de huidige wachtlijst, onaanvaardbaar.

Een ‘alternatief’ dat in onze ogen nog minder wenselijk is, is een scenario waarin je tuinders moet ‘onteigenen’. Met alle gevolgen van dien: ingewikkelde - en op dit moment onmogelijke - privaatrechtelijke procedures, maar bovenal tuinders die zeer ernstig in hun persoonlijke leven worden gedupeerd.

Naar ons idee zou je de transitie naar meer gemeenschapstuinen beter kunnen vormgeven door juist in het publieke (algemene) deel van de tuinparken meer nutsachtige tuinen te creëren. Amstelglorie is een paar jaar geleden begonnen om bij wijze van kennismaking (dus niet *in plaats van* een eigen tuin) in het algemene deel zogeheten moestuinbakken aan te bieden aan aspirant tuinders op de wachtlijst: een voorziening waar volop gebruik van wordt gemaakt, en die we dan ook graag willen uitbreiden. Het lijkt ons interessant om te onderzoeken of er op andere tuinparken ook ruimte en animo is voor zo’n voorziening en of de moestuinbakken kunnen worden uitgebreid naar andere vormen van gemeenschappelijk of juist kleinschalig tuinieren.

Onderzoek

Tenslotte vragen we ons af hoeveel animo er precies is voor kleinere tuinen. Er zullen, zeker onder oudere leden van de Amsterdamse tuinparken, tuinders zijn voor wie een normale tuin op een gegeven moment te bewerkelijk wordt, waardoor ze wellicht de voorkeur geven aan een kleinere tuin. Maar het voornemen om op tuinparken meer kleine tuinen te creëren lijkt op dit moment nog onvoldoende onderbouwd. We pleiten er dan ook voor om eerst goed te onderzoeken wat tuinders, aspirant tuinders en omwonenden van de verschillende tuinparken eigenlijk willen, als het gaat om tuingrootte en tuingebruik (vormen van tuinieren). Overigens kunnen we ons goed vinden in de keuze om vrijkomende volkstuinten alleen nog aan inwoners van de metropoolregio Amsterdam toe te wijzen.

Beheer

In het verlengde van het plan om van elk volkstuintpark 20% tot openbare ruimte om te vormen, wordt in de Uitvoeringstrategie het plan ontvouwd om het beheer van het openbare ruimte onder te brengen bij de gemeente. Dat lijkt ons om meerdere redenen geen goed idee. De praktijk leert dat gemeente nu al onvoldoende middelen heeft om het openbare groen in de stad op een goede manier te onderhouden. Met alle gevolgen van dien: invasieve exoten, zoals Japanse Duizendknoop, rukken op in de stad, er is een enorme achterstand in het terug planten van bomen voor gekapte exemplaren en er is op veel plaatsen sprake van achterstallig groenonderhoud.

Daar komt bij dat het overhevelen van (een deel van) het beheer juist één van de succesfactoren van de tuinparken onderuit haalt: het zelfbeheer door tuinders. Ook op pagina 11 van de Uitvoeringstrategie wordt het belang hiervan onderkend: 'Zelfbeheer wordt beschouwd als kern van binding binnen de vereniging.'

Op Amstelglorie hebben vier opeenvolgende generaties hun ziel en zaligheid gestoken in het onderhoud van hun eigen tuinen, maar vooral in ook algemene deel. Dankzij hun inspanningen zijn er op verschillende plaatsen op het tuinpark aantrekkelijk leefmilieus ontstaan, waar een grote verscheidenheid aan planten en dieren zich thuis voelt. Mede daardoor heeft Amstelglorie, net als een aantal andere tuinparken in Amsterdam, de maximale score behaald bij de Stippenkeuring voor Natuurlijk Tuinieren. Zelfbeheer blijkt dus een uitstekend recept voor een hoge groenkwaliteit én een sterke betrokkenheid bij het groen en bespaart de gemeente de nodige onderhoudskosten. Het lijkt ons dan ook zeer onwenselijk om deze succesformule los te laten.

Doorgaande fietsroutes.

De behoefte aan meer openbaarheid en een betere ontsluiting van de tuinparken komt ook tot uiting in de keuze voor doorgaande routes voor langzaam verkeer (pag 19). We onderschrijven de wens van de gemeente om volkstuintuinparken zo goed mogelijk toegankelijk te maken voor voetgangers en fietsers. Toch maken we bezwaar tegen het plan om op de tuinparken *doorgaande* fietsroutes te creëren. Volkstuintuinparken zoals Amstelglorie bieden tuinders en bezoekers een rustige en verkeersveilige omgeving, waarin jong en oud zonder gevaar hun paden en lanen delen. Niet voor niets hebben veel Amsterdamse kinderen op een van de volkstuintuinparken leren fietsen. Doorgaande fietsroutes openen de poorten voor veel sneller verkeer, zoals racefietsers, scooters en e-bikes, en voor verkeer dat de

tuinparken als een sluiproute gebruikt. Dat leidt onherroepelijk tot onveilige verkeerssituaties, en vormt een bedreiging voor de planten, dieren en mensen op het park.

We denken dat er veel meer winst te behalen valt in het fietsvriendelijker inrichten van de tuinparken. Sommige tuinparken zijn al goed ontsloten voor fietsers en voetgangers, andere tuinparken kunnen wellicht stappen maken op het gebied van aantrekkelijke fietsroutes, stallingen, bewegwijzering, het egaliseren van de paden, publiciteit, etc.

Passende functieverbreiding

Tot slot willen we een belangrijke kanttekening plaatsen bij het streven naar meer openbaarheid en maatschappelijk of recreatief medegebruik. Amstelglorie vindt het belangrijk om de betekenis en meerwaarde van volkstuinparken voor de stad te vergroten, door te zoeken naar (nieuwe) vormen van medegebruik door omwonenden, maatschappelijke organisaties en passanten. Deze vormen van medegebruik moeten – en dat geldt voor alle Amsterdamse volkstuinparken - echter wel bij het *karakter* van het tuinpark passen. Een biertuin of een meerdaags popfestival met versterkte muziek passen niet bij de kleinschaligheid en het natuurvriendelijke karakter van een volkstuinpark, een proeftuin, voedselbos of poëziefestival doen dat wel.

Tenslotte

In de Uitvoeringsstrategie wordt een aantal interessante gedachten geopperd, vanuit de overtuiging dat tuinparken in een groeiende en verdichtende stad een belangrijke functie vervullen en de meerwaarde van de Amsterdamse tuinparken kan worden vergroot. Die overtuiging delen we van harte, maar we denken dat niet *alle* maatregelen en ideeën uit de Uitvoeringsstrategie een positief effect hebben.

Voor verdere doorontwikkeling van de Uitvoeringsstrategie is niet alleen maatwerk per park, maar vooral ook een constructieve dialoog tussen tuinparken en de gemeente nodig. Een dialoog die wat ons betreft al vooraf zou moeten gaan aan de plannen die per park worden opgesteld, te beginnen met de 11 prioritaire parken. Hoe meer de toekomstvisie in gezamenlijk overleg kan worden ingekleurd, hoe groter de kans dat de transformatie van de volkstuinparken de komende vijftien jaar succesvol verloopt.

Wij zien graag uit naar uw reactie op onze zienswijze.

Met vriendelijke groet,

Erik Teusink, voorzitter tuinpark Amstelglorie
Jeroen van der Spek, vice-voorzitter tuinpark Amstelglorie
Fleur Alink, secretaris tuinpark Amstelglorie
Carla Custers, penningmeester tuinpark Amstelglorie
Caroline Heijkoop, bestuurslid tuinpark Amstelglorie
Petri Schimmel, bestuurslid tuinpark Amstelglorie
Tobias Stam, bestuurslid tuinpark Amstelglorie